

Čís. 7849.

K opovědi výmazu firmy zrušené komanditní společnosti stačí opověď likvidátorem společnosti a komanditistou, neprovozuje-li již společnost podnik a zmocnil-li bývalý komplementář likvidátora, by závod firmy se všemi aktivy, včetně nemovitostí s příslušenstvím, a pasivy jako celek prodal z volné ruky, což se také stalo.

(Rozh. ze dne 9. března 1928, R I 153/28.)

Rejstříkový soud nevyhověl návrhu likvidátora a komanditisty, by byla firma komanditní společnosti vymazána následkem skončení likvidace. Důvody: Navrhovatelům bez ověřeného výkazu souhlasu jediného osobně ručícího společníka chybí oprávnění k návrhu. Podle § 93 zák. č. 58/1906 ř. zák. jsou sice likvidatoři povinni po skončené likvidaci požádati o výmaz likvidační firmy, to však platí pouze pro společnosti s ručením obmezeným, obchodní zákon však (čl. 172, čl. 133—145) takového ustanovení pro veřejné a komanditní společnosti nemá. Navrhovatelé netvrdí a není ani ze smlouvy společenské patrné, že žadatelé byli k návrhu zvláště zmocněni. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Ke správnému stavu věci i zákonu vyhovujícím důvodům napadeného usnesení dodává se jen ještě toto: Jest správné, že podle čl. 129 čtvrtý odstavec a čl. 172 obch. zák. náleží opověď výmazu firmy »účastníkům«. Těmito účastníky jsou však při veřejné obchodní společnosti a komanditní společnosti všichni dosavadní společníci a těmito náleží tedy provést opověď výmazu firmy. Nedostačí proto opověď výmazu firmy podaná likvidátorem, byť i za součinnosti komanditisty, jak se stalo v projednávaném případě a právem proto zdůrazňuje první soud, že opovídatelům bez ověřeného výkazu souhlasu jediného komplementáře nedostává se oprávnění k opovědi. Když tedy za tohoto stavu věci první soud nevyhověl opovědi výmazu firmy, neodporuje to zákonu.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil rejstříkovému soudu, by o opovědi výmazu firmy znovu rozhodl.

Důvody:

Jde o výmaz firmy zrušené komanditní společnosti, k němuž lze přikročit teprve po zastavení provozu závodu (srv. nařiz. min. sprav. ze dne 10. prosince 1901, čís. 40 Věst.). Podle sdělení okresní politické správy ze dne 10. prosince 1927 byla živnost firmy odhlášena již 20. srpna 1923 a prohlásila také berní správa přípisem ze dne 14. září 1927, že nečiní námitek, by byla firma vymazána. Nejen že tedy není důvodu, by byla firma nadále zapsána v obchodním rejstříku, naopak rejstříkový soud byl by musil podle čl. 25 a 26 obch. zák. působiti k tomu, by »účastníci« zavedli rejstříkový pořádek, t. j. opověděli výmaz firmy. Tuto opověď podali likvidátor Ing. Eugen Sch. a komandi-

tista Dr. Bedřich F., nižší soudy nevzaly však opověď na vědomí, postrádající ověřený výkaz souhlasu komplementáře Artura Tomáše P-a. Leč zákon nikde nepraví, že takovou opověď musí učiniti všichni účastníci, a jest věcí rejstříkového soudu, by posoudil, či opověď mu z a d a n ý c h poměrů stačí, neboť jde o to, by skutečnost nepochybně nastalá (zánik firmy) byla učiněna zjevnou a bylo vyhověno zásadám, na nichž spočívá vedení rejstříku. Nejvyšší soud má za to, že v tomto případě stačí opověď výmazu firmy podaná jediným likvidátorem společnosti a komanditistou, ježto jest zjištěno, že společnost již podnik neprovozuje a že bývalý komplementář zmocnil likvidátora, by závod firmy se všemi aktivy, včetně nemovitostí s příslušenstvím, a pasivy jako celek prodal z volné ruky, což že se také stalo, nutno pokládati za osvědčeno, uváží-li se dále, že při opovědi výmazu firmy likvidátorem a komanditistou nejde o zákonné zastoupení společnosti k uzavření právního jednání ve smyslu čl. 136 obch. zák., nýbrž jen o ohlášení skončené likvidace podle čl. 129 obch. zák., jehož nutným následkem jest výmaz firmy.*

Čís. 7850.

Byla-li mimosoudní výpověď z nájmu podle svého obsahu dána podmínečně, nutno (§ 7 ex. ř.) prokázati, že podmínka nastala.

(Rozh. ze dne 9. března 1928, R I 158/28.)

Soud první stolice povolil na základě mimosoudní výpovědi exekuci vyklizením. Rekursní soud návrh zamítl, maje za to, že výpověď nemá náležitostí § 565 c. ř. s.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Netřeba řešiti otázku, zda dovolatelčino prohlášení v dopise ze dne 26. prosince 1927 lze míti za výpověď vůbec a za výpověď vykonatelnou zvláště (§ 565 c. ř. s.), neboť, i kdyby byla vykonatelnou výpovědí podle § 1 čís. 18 ex. ř., nebylo by lze, na jejím základě povolití vnucené vyklizení najatých místností. Podle jejího doslovu je její závaznost závislá na »nevyhovění tomuto požadavku«, totiž na tom, že vyvídaná firma kamna v prodejně do 30. prosince 1927 neodstraní, díru do komína nezazdí a stěžovatelce nenahradí škodu 5.000 Kč. Je tudíž výpověď a s ní také její vykonatelnost podle § 7 ex. ř. učiněna závislou na tom, by oprávněná dokázala, že tato skutečnost — řečené nesplnění — nastala. Důkaz ten musila by navrhovatelka podle § 7 ex. ř. podati listinami veřejnými aneb veřejně ověřenými. Navrhovatelka však tuto rozhodnou okolnost ani netvrdila, tím méně ji dokázala naznačeným způsobem. Nemohla jí tudíž exekuce již z tohoto důvodu býti povolena.